Δεν ήταν η πρώ τη φορά που οι αναστάσιμες καμπάνες ήχησαν ενώ υπήρχε ακόμα ανταύγεια φωτός στον δυτικό ορίζοντα. Είχε ξανασυμβεί πριν έντεκα χρόνια στο ακριτικό Δολό των έντεκα μόνιμων κατοίκων, καθώ ς ο παππάς ήταν ένας, τα χωριά περισσότερα και έπρεπε να τα προλάβει όλα.

Από την Πωγωνιανή και τις εσχατιές της αδούλωτης πατρίδας λοιπόν, στις ακριτικές εξοχές της Αττικής. Μόνο που η πατρίς μετά από μια δεκαετία Μνημονίων και πάνω στην κορύφωση της Πανδημίας, μοιάζει περισσότερο με τον Πειναλέοντα και την Ανεργίτσα των σκίτσων του Μποστ και λιγότερο με την ισχυρή Ελλάς του εκσυγχρονιστού πρώην πι εμ.

ΜεγαλοΠαρασκευή λοιπόν, στην εξοχή μεν, εντός νομού νομιμόφρων και νομότυπος δε. Η μάλλον εκεί που κάποτε ήταν εξοχή. Τότε που δεν υπήρχαν τηλεφωνικές συσκευές στα καλοκαιρινά σπιτάκια, για να μην πάμε λίγο πιο πίσω, τότε που δεν υπήρχε ηλεκτρικό ρεύμα.

Αλλά έτσι πάει. Όταν επελαύνει ο πολιτισμός, από κοντά και η ανάπτυξις, η εξοχή γίνεται κάτι άλλο. Συγκροτούνται σύλλογοι, πολιτιστικοί ενίοτε, διανοίγονται οδοί, ανεγείρονται ορόφοι, σιάχνονται δίκτυα ηλεκτρικά, τηλεφωνικά, αργότερα θα έρθουν τα υδρευτικά και τα αποχετευτικά, και ενώ η τιμή της γης απογειώνεται, το χώμα χάνει την αξία του.

Λίγο πιο κάτω να και το θαλάσσιο μέτωπο με μια λιπώδη μπουνάτσα, ακίνητη πηχτή

επιφάνεια λες και ήταν υδράργυρος. Η λαμπρότητα του πρωινού είχε δώσει τη θέση της σε έναν γκρι ουράνιο θόλο που κατά τόπους άνοιγε σαν αρνίσια μπόλια, κάνοντας τον ορίζοντα δυσανάγνωστο συντείνοντας σε μια περίεργη γαλήνη.

Στην παραλία, μια - δυο μικρές παρέες, διακριτικές απόλυτα εναρμονισμένες στο σκηνικό της φύσης, μέχρι την ώρα που ένα μικρό διθέσιο όχημα πόλης, από αυτά που μοιάζουν περισσότερο με παιχνίδι και λιγότερο φέρνουν σε άουτομομπίλ, έφτασε παρά θιν αλός και άρχισε να διατρέχει το γιαλό σαν να ήταν αστικός δρόμος. Έφτασε στο κέρας της παραλίας, όπου τέλειωνε κάθε είδους πρόσβαση και σταμάτησε.

Κατήλθον ενήλικες δυο, βρέφος εν, χωρίς να γίνει εμφανές ποιος ήταν τι. Κατέβασαν αλιευτικό εξοπλισμό, καρότσια, καρέκλας, θαυμαστό που χωρούσαν όλα αυτά στον μικροσκοπό κλωβό, έστησαν το σκηνικό, ο οδηγός επιχείρησε να μετακινήσει λίγο το όχημα, οπότε συνέβη το αναμενόμενο. Κόλλησε.

Προσπάθησε άλλες δυο φορές, και συνέβη πάλι το αναμενόμενο. Κόλλησε βαθύτερα. Τότε συνέβη το αναπάντεχο. Ο χειριστής το άφησε, ελπίζοντας τις οίδε τι, και επιδόθηκε στην αναζήτηση άτυχων ιχθύων που θα ήταν αρκετά ανέμελοι να γευτούν το δόλωμα του. Είναι διαπιστωμένο πλέον, ότι έστω και μια στιγμή ανεμελιάς ενδέχεται να έχει μοιραία αποτελέσματα. Στην θάλασσα να βρεθείς στο αγκίστρι του αλιέως, στο βουνό να κολλήσεις στη ξόβεργα του κυνηγού, στην πόλη να κολλήσεις στην κίνηση, στην πολιτική να σου κολλήσουν ένα βαρύ χαρακτηρισμό, κλπ.

Τέλος πάντων επέρασαν ώρες τρείς, άδηλον τι ψάρια τσίμπησαν και σήμανε η στιγμή της αναχώρησης. Εκάθησεν ο μηχανοδηγός όπισθεν του βολάν, έβανε πρόσω έβανε και ριβέρσα, αλλά το αποτέλεσμα ήταν το ίδιο. Το όχημα κινήθηκε μόνο προς το κέντρο της γης. Προσετέθη δε και μια ενδιαφέρουσα εικαστική λεπτομέρεια καθώς ετοποθετήθη το πορτ-μπεμπέ με το βρέφος πλησίον των κινητήριων τροχών οι οποίοι εσπινάριζαν με χάρη εκτοξεύοντας μικρού μεγέθους αμμοχάλυκας.

Ημίγυμνος, ήρεμος και αργός, ο χειριστής κατέφυγε για βοήθεια, κατέφθασαν τρείς τέσσερις παριστάμενοι ενήλικες και το τετράτροχο παιχνίδι απεγκλωβίσθηκε από την αμμουδερή παγίδα του. Φορτώθηκε ο άμαχος πληθυσμός και αποχώρησαν λεβέντικα. Κρίνεται αμφίβολο τι αντελήφθη ο κολλήσας. Δηλαδή αν το πάθημα, του έγινε μάθημα και δεν θα το επαναλάβει, ή έκρινε ότι δεν έγινε κάτι και όλο και κάποιος φιλεύσπλαχνος θα βάλει ένα χεράκι.

Χωρίς άλλη παράσταση φτάσαμε στο τέλος της ημέρας, με ένα τρόπο ήσυχο. Με την καμπάνα να ακούγεται σε πένθιμη συχνότητα στα πρίμα, και τον γκιώνη που έπιανε τα σεκόντα να κρατάει στο ίδιο μοτίβο.

Η επόμενη μέρα, μεγάλο Σαββάτο, κύλησε με τον ίδιο περίπου καιρό, άπνοια, με την επιφάνεια της θάλασσας αρυτίδιαστη και ένα ελαφρύ, θολό γκρι να κατέχει τον ουράνιο θόλο.

Έτσι πήγε όλη μέρα, με λίγα σύντομα διαλείμματα παρουσίας του ηλιοκράτορα όπου κάποιες ελαφρές σκιές διαγράφονταν στη γη. Κι όπως προελέχθη, κόντρα στην παράδοση αιώνων, καθώς το χτικιό της πανδημίας παραμένει ακόμα γκράντε απειλή, ήρθε μια πρώιμη Ανάσταση την ώρα που κρυβόταν το τελευταίο φως στα υψώματα της δύσης.

Το ευρύτερο σκηνικό γνωστό, αφού Φολκλόρ και Πίστη πάνε μαζί, σε ένα συνδυασμό γκανιάν για φασιαριόζους και θρησκόληπτους. Ο ιερεύς διαπρύσιος, εκφωνούσε λόγους θερμούς, ενάντια στην πρώιμη ανάσταση στην οποία προσπάθησε, για λίγο, να αντισταθεί. Μερικά λεπτά κράτησε η απόπειρά του, καθώς το κοινό από ανυπόμονο έγινε ασυγκράτητο σκάζοντας τις πρώτες κροτίδες παρασύροντας τον λειτουργό στο Χρηστός Ανέστη, οπότε και ξέσπασε ένας οργασμός κρότων. Μια ιερή χλαπαταγή.

Κράτησε αρκετή ώρα το φαινόμενο. Έτσι, αφού οι πιστοί επέστρεψαν στις κατοικίες τους, σημάδεψαν παραδοσιακά τα πρέκια και τα σινάζια άνωθεν των εξώθυρων με σταυρό από τις καπνιές της αναστάσιμης λαμπάδας. Κάποιοι φώτισαν φαντασμαγορικά τον σκοτεινό ουρανό με δεκάδες πυροτεχνημάτων προσφέροντας την απαιτούμενη μεγαλοπρέπεια. Οι δε σκληροπυρηνικοί επανήλθον και το μεσονύκτιο όπου έδωσαν μια δεύτερη μεγαλειώδη, βροντώδη παράσταση.

Πελώριο κεφάλαιο η παράδοση, ακόμα μεγαλύτερο η πίστη που φέτος ήρθαν αντάμα με ένα περίεργο μομέντουμ. Είναι τα 200 χρόνια της επαναστάσεως, για την οποία κάποιοι διατείνονται, άκου να δεις δηλαδή, ότι δεν ολοκληρώθηκε ποτέ, καθότι δεν ήτονε μόνο εθνική, αλλά και κοινωνική, και ταξική. Ευτυχώς που ανέλαβε προσωπικώς το πακέτο των εορτασμών η γκραν νταμ που μπορεί να ζει ένα ακόμα «γκρηκ ντράμα», μετά το πρώτο από το 2004, το οποίο τόσο γλαφυρά μας περιέγραψε στο ομότιτλο πόνημά της, αλλά θυσιάστηκε μπροστά τα συμφέροντα του Ελληνισμού και είναι παρούσα, δραστήρια, πετυχημένη. Ένας μάγος του μάνατζμεντ και του στάιλινγκ.

Είναι και ο Φαίαξ Υπ. Εξ., που όρθωσε το ανάστημα του στην ανατολή, και μας θύμισε το γέρο του Μωριά, όταν μπούκαρε στην Τρουπολιτσά και οι οπλές από το περήφανο λευκό του άτι δεν πατούσαν στο χώμα, μα σε αμέτρητα πτώματα αλλόθρησκων.

Είναι και αυτό το αφάνταστο σενάριο όπου η επίσημη πολιτεία, το κράτος που λέμε, χρηματοδοτούσε και προφύλασσε έναν κατηγορούμενο για κακουργηματικές πράξεις. Κι έτσι από φυλασσόμενη, η τηλεπερσόνα, προφυλακίστηκε και απομένει να δούμε έως που φτάνει τούτο το στόρυ.

Είναι και άλλα αναρίθμητα γεγονότα και συμβάντα, που συγκροτούν την παθογένεια μιας κοινωνίας η οποία πέρασε σε ένα σύντομο χρονικό διάστημα, από το πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων, την μονοκόμματη εξουσία του χωροφύλακα και τον πάντα συντηρητικό μισθοδοτούμενο από το κράτος κλήρο, στην ψηφιακή εποχή των ον λάιν κρατήσεων και της οφ σάιντ ζωής.

Είναι αυτές οι γενιές που έχασαν, που χάσαμε δηλαδή, τον προσανατολισμό.

Καλή Ανά(σ)ταση, μια και η καθημερινότητα μοιάζει να έχει κολλήσει στην ΜεγαλοΠαρασκευή

Καλή Ανάσταση λοιπόν, αν και όποτε.